

Giới thiệu Cường Giam

Truyện Cường Giam của tác giả Kim Tuyền (Kun) thuộc thể loại truyện teen. Truyện có đề cập về bạo lực và tình dục, vui lòng cân nhắc trước khi xem. Mọi tình tiết trong truyện đều hư cấu. Hẳn ta cường bức cô, giam cầm cô, và điều khốn nạn nhất là khi cô cũng như hắn.

Khi hai kẻ bệnh hoạn yêu nhau. Chỉ muốn độc chiếm đối phương cho riêng mình. Họ sẽ làm những gì, liệu luân thường đạo lý đối với họ có còn quan trọng. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: VÔ ƯU

Năm 1998 tại đất nước Thiên Nhai. Hành tinh Tinh Vân.

Ông giết con gái tôi! Tôi... tôi... sẽ mang cháu gái ông bồi táng theo con tôi! Trả con lại cho tôi! Ha... trả lại con cho tôi!

Người phụ nữ điên đứng trước cửa bệnh viện hét lớn, chẳng ai biết bà ta đang nói gì? Vì sao lại ra nông nổi này. Ngày qua ngày cứ đứng trước bệnh viện mà oán thán ai đó từ sáng đến tối. Dù rằng có người đưa bà ta vào viện tâm thần. Nhưng vài ngày sau bà ta lại xuất hiện trước cửa bệnh viện, trên người nhầy nhóp máu tươi. Đầu móng tay bị toạc lộ ra lớp xương trắng phều phểu dị. Mái tóc dài rối tung bị tông đơ cạo sạch, trên đầu đầy ghè rỉ mủ. rỉ máu không ngừng.

Có hôm người phụ nữ điên ấy cố gắng bò trườn trên mặt đất, chân bà ta hình như bị gãy mất rồi.

Bảo vệ vừa thấy bà liền gọi y tá đến giúp đỡ.

Hết lần này đến lần khác bà ta không để yên cho ai trừ những người phụ nữ đau đớn sau khi mất con, sinh non, sảy thai.

Dần dần việc người phụ nữ điên xuất hiện trước cửa bệnh viện đã không còn xa lạ.

Một hôm trời lạnh, gió rét thấu tận xương tủy, người ta không còn thấy người phụ nữ điên ấy xuất hiện nữa. Họ truyền tai nhau về việc bà ta đã tìm được con gái mình, hay đề cập đến chuyện ma quái: Mong bà ấy đi cầu thai! Cứ vương vẩn trước bệnh viện mãi thì cũng thành quỷ. Mà thành quỷ rồi chắc chắn sẽ hại người.

Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, thế nhưng lời đồn càng khủng khiếp càng để lại trong lòng người ta cảm giác hoảng sợ.

...

Năm 2010 tại đất nước Thiên Nhai. Hành tinh Tinh Vân.

Thành phố Ánh Sáng mang lại cho lòng người cảm giác ấm áp, thanh bình. Không những thế nó còn được khoác lên vẻ hào nhoáng và náo nhiệt, khiến thành phố Ánh Sáng trở nên đặc sắc thu hút du khách từ xa tham quan.

Giữa lòng thành phố đông đúc người, một bóng hình bé nhỏ bị xô đẩy, ngã nhào xuống đất, trật chân, căn môi không dám bật khóc vì đau.

Mày lại lười biếng à, Vô Ưu?

Tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai, lo sợ lại bị ăn đòn, Vô Ưu lấy đó làm nghị lực chống đỡ cả cơ thể đau nhức đứng thẳng dậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường không biểu lộ cảm xúc. Chiếc bụng đói meo kêu lên từng tiếng ọ ọ, đã ba ngày rồi, bọn chúng chưa cho cô một chút đồ ăn đã lót dạ. Thật độc ác!

Cô phải làm việc xấu quần quật ngày đêm, ngủ không được bao nhiêu, ăn uống cũng kham khổ, thân xác bị đầy đọa ốm nhom, còi xương. Chưa tính đến những vết thương mới chồng lên vết thương cũ do bọn chúng buồn bực thua cờ bạc mà hành hạ.

Hôm nay mày vẫn không làm tốt thì đừng hòng được ăn với ngủ. Đồ lười biếng! Phi...

Tên vừa nói phun lên đầu Vô Ưu thứ kinh tởm từ họng hắn, sau đó giận dữ bỏ đi.

Vô Ưu đứng đó, ánh mắt dáo dạt nhìn xung quanh.

Sau một lúc nắm rõ phương hướng, Vô Ưu giả hoạt hướng về phía trước, bước ngắn bước dài tiến tới khu chợ đêm chật ních người. Nơi này rất dễ hành động, đối với những du khách thích thú lựa đồ quên bên đi tài sản mang trong người. Thừa cơ hội, Vô Ưu dùng đôi tay nhỏ bé nhanh nhẹn lấy đi

những món đồ quý giá trong túi xách, túi áo, túi quần. Như mọi lần khác, cô không mang nộp cho bọn người xấu xa kia mà lại giấu ở một nơi bí mật.

Chịu đựng từng trận đòn, bị bỏ đói, bị bỏ khát. Vô Ưu không sợ, vì cô cần có tiền, cô sẽ rời đi khi cơ hội đến. Rời khỏi cái nơi địa ngục mang tên Ánh Sáng này.

Cha, ông đừng trách tôi. Có trách, thì ông tự trách bản thân mình đi!

Cha Vô Ưu là một người nghiện ngập, ông ta thích uống rượu, cờ bạc, gái gú. Đứa con gái duy nhất của ông năm nay đã mười hai tuổi, vậy mà chưa có một ngày nào Vô Ưu được sống như một đứa con có cha. Năm xưa, vì thiếu nợ bọn giang hồ, không có tiền trả, ông ta nhẫn tâm bán đứa con gái mới bốn tuổi cho chúng.

Đầu đường xó chợ là nhà, người dân chính là cây ATM, và món đồ của họ chính là sự sống giúp Vô Ưu tồn tại. Đắt sinh, trời diệt, dù có ra sao cô cũng không quan tâm đến ông ta. Người cha trụy lạc ấy!

...

Vô Ưu, mày lại trốn ở đâu ngủ nữa phải không? Tên giang hồ lúc đêm sắp tìm đến nơi rồi, tiếng hấn ta thật lớn và vang dội khắp con hẻm vắng. Vô Ưu sợ hãi núp sau cái thùng rác lớn, chờ đợi hấn đi qua.

Một phút, hai phút, rồi năm phút trôi qua.

Tiếng nói và cả tiếng bước chân của hấn đều biến mất. Vô Ưu len lén thò đầu ra ngoài nhìn xung quanh. Không thấy hấn ta đâu, cô vội vàng bò ra. Bỗng một bàn tay to lớn, rắn rỏi nắm lấy tóc Vô Ưu xốc ngược lên cao.

Thần sắc âm trầm, hung tàn thỉnh thoảng xuất hiện rõ nét trước mặt Vô Ưu, sự khiếp đảm hiện lên trong đáy mắt cô. Cấn lấy môi dưới, cố gắng giữ cho tiếng thét không trào qua cổ họng và buông lời cay oán. Hấn có thể giết chết cô bất cứ lúc nào hấn muốn, như cách hấn đập chết con chuột trong bếp chỉ vì nó lỡ ăn mất vài hạt gạo.

Mày có muốn tao bán mày đi không? Giọng hấn thật lớn, những vết sẹo lõm trên mặt trông giống con rết nhiều chân bò loạn. Mỗi lần hấn nóng giận con rết lại đồ lên, khi hấn nhả mặt, cau mày tỏ vẻ bức xúc, con rết lại di chuyển.

Thay vì Vô Ưu chấp tay van nài, thống khổ rên rỉ mong hấn thả cô xuống, vì da đầu cô sắp tróc, đau đớn khôn nguôi. Mái tóc vốn đã ít ỏi, lại xơ xác, chỉ cần dùng chút lực nữa chúng sẽ từ bỏ da đầu cô thôi. Nhưng Vô Ưu lại trơ mắt ra nhìn, đôi mắt dấy lên cảm xúc lo sợ rồi trong chớp lát liền biến mất đến vô hồn.

Thật ra nước mắt nước mũi cô đã tèm nhem trên khuôn mặt lấm lem bùn đất, chỉ là trong bóng tối hấn ta không nhìn thấy được. Vô Ưu đưa hai tay nắm chặt cổ tay hấn lay động.

Tao là Bá Dương, đại ca Bá Đường, đường dây xã hội đen lớn nhất thành phố Ánh Sáng này. Mà tối ngày phải chạy theo con nhóc như mày. Mặt mũi tao đều bị mày ngồi lên chà đạp cả rồi!

Bá Dương buông mái tóc rối của Vô Ưu, phui tay, giận dữ nắm cổ áo cô lôi đi: Đến bao giờ mày mới ra dáng người thừa kế đầy năng lực trong mắt tao đây! Thử vô dụng!

Vô Ưu không muốn, cái gì mà thừa kế chứ? Biết bao nhiêu đứa con gái, con trai khác giỏi giang hơn cô nhiều, tại sao Bá Dương cứ nhắm vào cô. Cô chỉ muốn một cuộc sống thẳng thắn bình thường, cô không muốn hưởng lấy từng trận đòn để tôi luyện cái thứ cảm xúc chết tiệt để trở thành đại ca gì cả...

...

Tại sao đại ca lại chọn Vô Ưu, đó là đứa trẻ vô năng, nó còn chẳng biết chúng ta đã phát hiện việc nó cất giấu tài sản riêng để bỏ trốn. Đứa trẻ cứng đầu, bướng bỉnh không thuận phục như vậy sao có thể?

La Thành Phát, nếu lỡ chẳng may người đại ca này có xảy ra mệnh hệ gì, thì cũng đừng vì cảm tính riêng mà thay đổi quyết định ban đầu. Con bé Vô Ưu khó dạy bảo, nhưng rất có khí chất để trở thành nữ thủ lĩnh tương lai. Cái cách nó không khóc lạy một lần, hay mò lòi cầu xin tha thứ. Và cả cái cách nó nhìn tao. Ánh mắt chỉ tràn ngập hận thù, nhưng vẫn ủy mị tạo cho người đối diện cảm giác yếu lòng. Nó không dễ dàng bỏ cuộc, vẫn cố gắng quyết đạt được mục tiêu trốn thoát dù biết trước hậu quả đau đớn đến nhường nào.

Bá Dương vuốt ngực, ho ra một ngụm máu tươi.

Hấn ta cau mày: Xem đi, thời gian của tao sắp hết rồi!

La Thành Phát kính cẩn cúi đầu, dù trong lòng không tán thành quyết định của Bá Dương nhưng vẫn không thể thay đổi được di nguyện cuối đời của đại ca ngoài lạnh trong nóng. Xử sự ác bá nhưng được cái rất tình nghĩa. Hai mươi năm cống hiến cho Bá Đường, La Thành Phát cũng đã dự trước một ngày đổi chủ không xa. Bá Dương chưa từng nhìn sai nhân tài, chỉ là không ngờ đến chủ nhân mới thật sự rất thiếu năng. Suốt ngày cứ im lặng cắn môi, nói không nghe, đánh không vâng lời. Dùng cách nào cũng vô dụng. Người như Vô Ưu mười năm nữa có phá nát cơ ngơi Bá Đường mà Bá Dương cực khổ dựng nên?

Chương 2: BÁ VƯƠNG CHI BẢO

Có những kẻ sinh ra vốn dĩ đã là quý tộc, cho dù có bị lu mờ giữa bạt ngàn sóng gió, rồi cũng sẽ có lúc trời dậy và tỏa sáng. Vì hòn đá cuội có tô vẽ cỡ nào cũng trở về làm đá cuội, còn kim cương, có phủ lên ngàn vỏ bọc, vẫn không thể thay đổi bản chất ban đầu của nó.

Sau một thời gian ngắn, Vô Ưu dần chấp nhận sự thật, cô cố gắng đuổi theo những bài tập quái đản, đau đớn gân cốt. Tội luyện bản thân trở nên cứng cáp, khó thuần phục, vô cảm trước mọi cảm dỗ. Ngày hôm ấy, Vô Ưu kịp lúc nghe được đoạn đối thoại trước khi vào lớp.

Bên bộ phận giám sát xì xào, tiếng lớn tiếng nhỏ, cứ sợ người ngoài không thể nghe họ nói vậy:

Chị A: Anh ấy là Bá Vương Chi Bảo, con trai độc tôn của Bá Dương ư?

Chị B có vẻ rất thích thú với người con trai này: Vậy anh ấy chính là Bá Đường chủ trong tương lai, đại ca hảo hảo ư?

Anh C trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu: Hình như Bá Đường không phải truyền lại cho anh ta, mà là một cô gái.

Chị B bất bình, nếu Bá Dương không giao lại vị trí thủ lĩnh cho con trai độc tôn của ông ta, vậy việc này thật vô lý. Sao có thể truyền lại người ngoài? Một cô gái không rõ tài giỏi bao nhiêu thì có thể đảm đương được việc lớn: Sao có thể được chứ? Bá Vương Chi Bảo lận lộn đường xa trở về nước chẳng phải để thừa kế, và tiếp tục đảm nhiệm vai trò của đại ca Bá Dương?

Trong lời nói anh C khẳng định chắc nịch: Không, anh ấy trở về để thừa kế tài sản của Bá Dương, nhưng không được nhúng tay vào nội bộ Bá Đường. Tân chủ tịch Bá Gia xem ra không được tín nhiệm lắm!

Cả phòng giám sát ồ lên chán nản. Bên ngoài phòng, Vô Ưu cười khinh khinh, chưa gì đã vội giễu cợt cô rồi. Lấy cuộn vải băng quấn bàn tay phải, Vô Ưu còn phải luyện tập thể chất nhanh chóng. Nay mai trở thành nữ thủ lĩnh, việc đầu tiên là ra oai trừng trị đám người dám xem thường cô.

...

Hai tháng sau,

Bá Vương Chi Bảo trở về nước sau khi bay nửa vòng Tinh Vân, từ Đại Hưng về tới Thiên Nhai. Việc đi lại này mất hẳn một ngày trời quý báu của anh.

Vừa về tới cửa đã nghe tiếng xì xào to nhỏ rằng đứa con như anh thật bất hiếu. Ngày Bá Dương chết cũng không chịu trở về. Từ chối di nguyện gặp mặt lần cuối trước khi liê đới, một tháng hơn sau ngày Bá Dương chết, Bá Vương Chi Bảo trở về, đường đường chính chính bước vào cửa trước, vỗ ngực xưng tên, oai hùng tuyên bố địa vị trước Bá Gia và Bá Đường.

Nhưng thật chẳng may, cánh tay phải đắc lực của Bá Dương, La Thành Phát xuất hiện công bố chính thức di chúc do chính tay đại ca đương thời Bá Dương viết.

Bá Vương Chi Bảo chính thức trở thành tân chủ tịch Bá Gia năm hai mươi tuổi. Chưa dừng ở đó, anh còn phải rước một cô vợ mười hai tuổi mặt lạnh như tiền, đôi mắt vô hồn đắm đắm sâu soi từ trên xuống dưới của anh.

Ồ, con bé xấu xí này chính là vợ tương lai của tôi sao? Trông nó thật dơ bẩn, rách nát. Mắt ông già không những mù, mà đầu óc cũng lâm cảm mất rồi! Bá Vương Chi Bảo miệt thị Vô Ưu trước bao nhiêu người, anh lấy chiếc khăn tay từ trong túi áo che mũi: Này, mày ở đồng rác nào thì trở về chỗ đó đi. Đừng làm dơ bẩn Bá Đường.

Vô Ưu còn nhỏ, cơ thể chưa phát triển, chiều cao cũng khiêm tốn. Cô ngẩng cao đầu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn sắc sảo về phía anh, hất chiếc cảm tình tế một cách thách thức:

Tôi không phải Này, Mày, tôi cũng không phải đồng rác. Tôi là Vô Ưu, là vợ tương lai của Bá Vương Chi Bảo, và còn là tân thủ lĩnh Bá Đường. Nếu khinh bỉ rằng tôi dơ bẩn, thì anh cũng xem lại bản thân mình đi. Mùi đàn bà nồng nặc thật hôi thối!

Mọi người trong đại sảnh đều ngơ ngời, ngơ ngẩn nhìn Vô Ưu, La Thành Phát đứng bên cạnh như hít phải ngum khí lạnh, cúi thấp đầu, không dám hó hé nửa lời, ông đưa tay khẽ giật lấy gấu áo Vô Ưu.

Bá Vương Chi Bảo để ý hành động vụn vặt đó của La Thành Phát, nhưng không có ý ngăn cản, anh bước đến gần cô hơn. Khom lưng, cúi đầu cho vừa tầm Vô Ưu, hai khuôn mặt dán sát nhau hơn, hơi thở của anh và cô hòa quyện vào nhau, bất quá nhịp đập trái tim lại chẳng đồng điệu dù chỉ một chút. Anh vẫn bình thản chưa tỏ vẻ tức giận, còn cô thì dùng thái độ lãnh đạm sẵn sàng đối diện việc có thể bị trừng phạt:

Ha... ông già nhà tôi tìm đâu ra con bé miệng mồm mạnh bạo thế này? Còn nhỏ đã xác xược thế này rồi, thì lớn lên làm sao dạy dỗ được, hử?

Vô Ưu gạt tay ông ra, cắt lời chối tai hơn nữa với Bá Vương Chi Bảo:

Láo toét! Ai cho anh cái quyền hỗn hào một tiếng gọi Bá Dương là ông già, hai tiếng là ông già. Thử con bắt hiểu như anh, đợi tôi lớn, chơi qua đường rồi bỏ!

Vô Ưu không sợ Bá Vương Chi Bảo, sự thật này khiến anh không thể chấp nhận. Chưa nói tới đây là hôn nhân ép buộc, cả đời phải sống cùng con dao găm, không thể mãi nhân nhượng mất nhắm mắt mở cho qua dễ dàng thế này được. Anh cười ngậy đại, sự kiên nhẫn của anh đang bị mang ra làm trò đùa:

Ha... trời ạ! Mày nói năng gì thế? Chơi tao qua đường xong rồi bỏ à?

Im lặng hồi lâu, Vô Ưu như đang suy nghĩ từ ngữ để nói. Rồi nhẹ nhàng buông thả ra hai từ êm ái như dòng nước chảy:

Nghiệt súc!

Đôi mắt không gọn sóng khi chửi mắng anh, Bá Vương Chi Bảo nổi con tam bành, chỉ thẳng tay vào mặt cô:

Mau đem nó giam vào phòng tối, ba ngày không được ăn cơm, để xem mồm mép lợi hại được bao lâu!?

La Thành Phát chân chửi:

Nhưng mà...

Bá Vương Chi Bảo vỗ ngực khẳng định chức quyền, đáng vẻ cao ngạo, lời nói đồng đặc hô to:

Không nhưng nhị gì cả. Tôi là Bá Vương Chi Bảo, con trai độc nhất của Bá Dương, lệnh tôi chính là lệnh của Bá Dương!

La Thành Phát từ con hổ trở thành con mèo nhỏ lí nhí những từ biện hộ:

Không hay lắm, thế nào đó cũng là...

Anh bật cười trào phúng, nắm lấy đuôi tóc được cột gọn gàng của Vô Ưu giật mạnh:

Là gì? Vợ tân chủ tịch Bá, nữ phu nhân Bá, hay tân thủ lĩnh? Chồng không dạy được vợ, không dạy được thiên hạ! Ha...

La Thành Phát thở dài ngao ngán, đành tuân lệnh:

Vâng.

Bỏ đuôi tóc Vô Ưu ra, anh không quên căn dặn La Thành Phát thêm điều quan trọng, tia nguy hiểm lướt qua đáng vẻ nhỏ nhắn của cô. Lời nói mang theo âm hưởng chê cười, chán ghét. Buồn cười!

À, trước khi nhốt nó, nhớ dạy dỗ cẩn thận đấy, để làm bài học nhớ đời. Rõ chưa?

Vâng.

Vô Ưu lão đảo, tay ôm chùm tóc bị anh kéo mạnh, vẻ mặt quật cường, ánh mắt kiên định, to gan lớn mật thách thức một lần nữa:

Bi ời, vô liêm sỉ. Đồ đàn ông mặc váy! Đừng đắc ý quá sớm, thời gian còn dài.

Bá Vương Chi Bảo sáng khoái gật đầu, thật mong chờ cái ngày đó sẽ đến. Anh quay lưng, vô cùng tiêu sái đi vào trong:

Ồ? Ha... rất tốt!

La Thành Phát tức giận nắm lấy cổ tay Vô Ưu lôi đi. Nhưng lại bị cô hất ra, sau khi bóng dáng Bá Vương Chi Bảo khuất dần, cô mới lộ ra vẻ bất cần, thiếu nghiêm chỉnh, và có chút ngông cuồng trước La Thành Phát.

Buông ra, tôi tự có chân, không cần ông nhọc lòng kéo lê.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: BUỒI ĐẦU GIÁ

La Thành Phát không đánh Vô Ưu như lời căn dặn của Bá Vương Chi Bảo mà chỉ nhốt cô vào căn phòng tối, khóa trái cửa, cố tình đứng bên ngoài chửi bới vài câu làm màu.

Lúc La Thành Phát rời đi, Vô Ưu cùng lúc mở cửa, thò cái đầu ra ngoài quan sát hành lang tắt đèn tối om. Do được huấn luyện nghiêm khắc, khả năng phán đoán hướng đi và nhạy bén trong việc nhận thức được tiếng động phát ra từ đâu, Vô Ưu tự tin chạy nhảy, lẩn trốn trong bóng tối.

Ở một nơi khác trong Bá Đường, phòng giám sát chung.

Thiết nghĩ vì sao La Thành Phát lại ngoan ngoãn mang Vô Ưu đi giáo huấn, chẳng phải ông ta rất trung thành với Bá Dương? Bá Vương Chi Bảo cố ý đến phòng giám sát, những chiếc camera hồng ngoại quét được tất cả hình ảnh trong bóng tối... kẻ cả con chuột nhỏ Vô Ưu...

Bá Vương Chi Bảo cho gọi La Thành Phát đến, bắt ông xem đoạn băng tua đi tua lại lúc cô chạy nhảy lung tung, đắc ý cười tươi như hoa.

Xem nó khoái chí chưa này!?

Nụ cười rạng rỡ nở trên môi Vô Ưu khiến Bá Vương Chi Bảo vừa khó chịu, vừa hứng thú. Chẳng phải lúc này còn làm mặt lạnh chửi anh? Sao giờ đây như biến thành người khác, một cô bé ngây thơ, nghịch ngợm đúng với độ tuổi hiện tại vậy?

...

Sáng hôm sau, Bá Vương Chi Bảo rành rỗi dạo quanh một vòng, tiện đường ghé ngang phòng tối nhốt Vô Ưu cả đêm qua. Chắc Vô Ưu cô đơn và sợ hãi lắm nhỉ? Bá Vương Chi Bảo rất muốn thương thức đáng về kinh ngạc của cô khi bị anh sờ gáy.

Cạch

Cánh cửa mở ra, Bá Vương Chi Bảo cho người nối lại dây điện đã đứt trong phòng. Căn phòng lập tức sáng bừng.

Cảm giác bị giam cầm có thoải mái không?

Bá Vương Chi Bảo dựa sát vào tường, chờ đáng về khóc lóc thảm thương, cầu xin tha thứ. Nhưng không có...

Đèn mở đồng thời đánh thức Vô Ưu luôn, ánh sáng chói lóa, chưa kịp thích ứng nên cô vừa dụi mắt, vừa lười nhác chửi tục: Chó má, mới sáng sớm.

Anh không thể nuốt nổi từ ngữ mà cô buông ra. Đúng là kẻ thấp hèn, mở miệng lúc nào cũng tục tĩu. Thờ dài, Bá Vương Chi Bảo mệt mỏi đi đến cạnh giường Vô Ưu, kéo ghế, dựa vào. Giang tay, anh nở nụ cười thân thiện có chút phóng khoáng đậm mùi lãng tử:

Đến đây nào!

Vô Ưu ngồi thẳng lưng, nửa người vẫn còn vùi trong chăn, không có điện, đêm qua trời cứ nóng nực thế nào ấy khiến cô lột sạch quần áo nằm phơi thân trên giường. Cho nên...

Cô liếc xuống chiếc quần tây đen bó sát của anh, khinh bỉ nhếch một bên môi:

Tôi có thể kiện và bỏ tù anh vì tội hiếp dâm trẻ vị thành niên.

Chưa kịp thu tay lại, biểu tình trên khuôn mặt hiện rõ nét buồn bực, tức cười, anh đưa tay lên cao muốn tát vài cái cho Vô Ưu tỉnh mộng: Con nhỏ xấu xí này!

Bề tôi trung thành luôn tỏ vẻ sợ hãi trước mặt anh, một dạ hai vâng, chưa ai dám cãi lệnh. Ngoại trừ La Thành Phát, nay có thêm Vô Ưu...

Lá gan của cô được Bá Dương nuôi càng lúc càng to, ngồng nghênh bản mặt kiêu như: Tát thử một cái cho chị xem nào!?

Bá Vương Chi Bảo thu tay đặt lên hai bắp đùi, nghiêng răng kèn kẹt:

Từ đầu đường xó chợ nào chui vô đây, rồi còn được ông già tao trọng dụng? Rác rưởi cũng có ngày được lên hương ư? Mày đúng là tương bợ quá rồi đấy!

Vô Ưu ngẫm nghĩ một lát, vừa hay tiêu thụ lời chửi bới, miệt thị từ anh, cùng lúc xem xét nên phản kháng thế nào mới độc đáo:

Yêu nghiệt. Đúng, Bá Vương Chi Bảo thật đúng là yêu nghiệt. Vô Ưu cứ thắc mắc mãi, tại sao Bá Dương xấu xí, hung tàn lại có thể cho ra lò đứa con trai đẹp lòng lộn như thế? Nếu không phải anh có tính tác quái tác quái như Bá Dương, thì Vô Ưu quả thật tin rằng anh không phải con ruột Bá Dương. Không đợi anh kịp ngáy tai nghe rõ, cô đã bồi thêm một câu: Đồ xấu xí như anh có tư cách gì được phép chửi tôi?

Xấu xí? Bá Vương Chi Bảo ngoáy ngoáy tai, đôi mắt tròn trĩnh đối diện Vô Ưu: Mày bảo tao xấu xí? Sau đó ôm đầu, dờ khóc dờ cười. Ôi tìm tôi!

Không những xấu xí còn bị thần kinh. Hết đả kích này đến đả kích khác, trong lúc Bá Vương Chi Bảo còn ghen hờn trước Vô Ưu, thì cô đã xuống giường, nhảy chân sáo biến mất ngoài cánh cửa phòng.

Bá Vương Chi Bảo ức chế đứng phắt dậy tiến thẳng vào phòng vệ sinh, soi lại khuôn mặt mình trong gương: Xấu xí chỗ nào?

Hồi còn sống, mẹ anh chính là Đệ Nhất Nữ Hoàng Sắc Đẹp vang danh khắp Đại Hưng đấy, trước khi Bá Dương gặp nạn, ông cũng anh tuấn xuất thần lắm chứ bộ! Ngôi sao điện ảnh vạn người mê tại thành phố Ánh Sáng một thời. Ôi, hai cái lò xuất sắc cấu tạo ra Bá Vương Chi Bảo, sao có thể bị một con nhò điên khùng chê xấu xí!

Bị chơi khăm, Bá Vương Chi Bảo tức giận, đâm mạnh vào gương: Mày giỏi lắm!

...

Bốn năm sau,

Cảm ơn các chư vị khách quý đã có mặt tại buổi đấu giá từ thiện ngày hôm nay. Thật cảm kích khi được bộ trưởng thành phố Hoàng Kim đồng ý phê duyệt. Đầu tiên chúng ta hãy mở màn bằng cách thưởng thức vật phẩm quý hiếm nhất... MC làm không khí trở nên căng thẳng, hồi hộp bằng cách áp úng, chưa chịu gỡ chiếc khăn màu đỏ đáng nguyên rùa bao trùm báu vật.

Viên đá Painite duy nhất được khám vào Vương miện của công chúa Hoàng Kim những năm đầu khai sáng Thiên Nhai. MC từ từ cho gỡ chiếc khăn lụa màu đỏ tươi. Khi chiếc khăn đã rút xuống, cả khán phòng như chìm đắm vào viên đá Painite quý hiếm vì lịch sử ra đời của nó: Giá khởi điểm cho viên đá Painite là 700 xipi. Mỗi lần ra giá sẽ tăng lên 50 xipi.

(Tự chế: 1 xipi = 1000 lipi; 1 lipi = 1000 mipi; 1 mipi = 1000 sipi)

Buổi đấu giá cứ thế diễn ra cho đến món báu vật cuối cùng lên sàn. Một cô gái quyến rũ để lộ đôi vai trần phong tình vạn chủng, hình như cô ấy chẳng mặc gì ngoài quần một tấm vải trắng quanh người. Mang chiếc mặt nạ lông vũ, cô như con rắn nước uyển chuyển, uốn éo trên chiếc ghế vàng lấp lánh.

Chẳng qua chỉ là một cô gái bí ẩn phía sau mặt nạ, có gì đặc sắc?

Một trong những vị khách đến buổi đấu giá lên tiếng.

MC đứng trên khán đài mỉm cười: Sẽ không có gì đáng giá nếu như đây chỉ là một cô gái lãng lơ bình thường. Nhưng... cô ấy chính là Vũ Á, Tân Đệ Nhất Nữ Hoàng Sắc Đẹp Đại Hưng, ai trả giá cao nhất sẽ được cùng Nữ Hoàng Sắc Đẹp trải qua một đêm mây mưa, khoái lạc. Và mọi người hãy nhớ rằng, khoản tiền tối hôm nay đều được mang đi từ thiện.

Vũ Á vẫn giữ nguyên nụ cười mê hoặc, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng mân mê lộn tóc xoắn, cô hé miệng, ngậm lấy lộn tóc, ánh mắt chao đảo chứng sinh hưởng tới phía một góc. Cô hờn phất ra âm luật nhỏ đủ để cho MC bên cạnh nghe được:

Sắc Xám, con cá ở hướng một giờ.

MC cười hóm hờ, âm thanh lần áp sự ồn ào, huyền ảo bên dưới: Giá khởi điểm là 1000 lipi, mỗi lần ra giá sẽ nâng lên 200 lipi.

Vị khách lớn tiếng ban nãy giờ bâng.

MC đưa tay hướng về vị khách quý: Số 6 ra giá 1200 lipi. Có ai ra giá cao hơn không?

Vị khách ngồi bên cạnh giờ bâng.

MC lại cao hứng: Số 5 ra giá 1400 lipi. Có ai ra giá cao hơn nữa để cùng mỹ nhân thưởng thức đêm nay?

Vị khách ngồi sau hai hàng giờ bâng, hô to: 3 xipi!

MC cầm lấy cây búa nhỏ: Số 12 ra giá 3 xipi. Có ai muốn ra giá cao hơn?

Những vị khách còn lại cau mày, xì xầm: Giá đó quá cao rồi!

Đúng, đúng...

Giá cao như thế thì mỹ nhân thuộc về ông ta chắc!

Người ra giá 3 xipi chính là Bối Kiệt, một trong mười tài phiệt Thiên Nhai, độ tuổi của ông ta đã ngoài năm mươi, nhưng vẫn còn sung sức chán.

Mỹ nhân bòn chòn lo lắng vì mục tiêu cứ mãi chần chừ lưng chừng tám bảng, hần không giờ lên, cũng không bỏ xuống.

Vị khách ở vị trí số 6 đưa bảng, cười thách thức Bối Kiệt: Tôi trả 4 xipi để được cùng Vũ Á thâu đêm.

Bối Kiệt nhếch mép, chào hỏi xã giao: Chủ tịch Bá, cậu vẫn như ngày nào.

Bá Vương Chi Bảo giả vờ thân thiện: Chủ tịch Bối cũng vậy, ông vẫn sung mãn như ngày nào.

MC trên khán đài hô to: 4 xipì lần một.... 4 xipì lần hai... Có ai muốn ra giá cao hơn không?

Mỹ nhân Vũ Á, 4 xipì lần...

Vào giờ phút quyết định, cuối cùng hướng một giờ cũng giờ bằng: 6500 lipi.

Ôi, cậu ta điên rồi!

Cô gái quyến rũ chọt thả lỏng cơ thể, nụ cười mật ngọt trao cho vị khách hướng một giờ.

Vị khách ngồi ở vị trí số 16 ra giá 6500 lipi, có ai trả cao hơn? Số 6?

Bá Vương Chi Bảo nhún vai, khoanh tay chịu thua.

MC hướng đến Bối Kiệt: Cho hỏi vị khách ở số 12 có muốn ra giá cao hơn?

Bối Kiệt bật cười, lắc đầu.

Vậy thì... 6500 lipi lần một... 6500 lipi lần hai... 6500 lipi lần ba...

MC gõ nhẹ búa: Đêm nay mỹ nhân Vũ Á thuộc về vị khách quý số 16 với giá 6500 lipi.

Sắc Xám, làm tốt lắm! Cô gái ngồi trên ghế bật cười, nhả nhặn đứng dậy, được sự nâng đỡ của MC mà bước xuống hàng ghế khách, đến trước mặt vị trí số 16. Cô nháy mắt, cúi đầu thật sát bên tai khách quý, lời nói câu dẫn ngọt ngào: Em chờ anh bên trong. Đêm nay, Vũ Á không làm anh thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Giam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: VỊ KHÁCH SỐ 16

Một giờ sau...

Cô hiểu lầm rồi, tôi... tôi không phải muốn như vậy...!

Thế anh muốn như thế nào? Mỹ nhân tức giận, đôi tay nồn nà, mảnh khăn nắm lấy cổ áo vị khách số 16: Tên họ Sâm chết tiệt! Anh muốn làm tôi mất mặt với mọi người à? Anh tiếc tiền chứ gì?

Sâm Nhật Quang cả người nhể nhại mồ hôi, tay chân luống cuống: Vũ Á xin hãy tin tôi. Thật sự lúc ấy có cái gì đó chích vào tay tôi... như bị điện giật!

Khuôn mặt Vũ Á đỏ ửng, đôi mắt long lên sòng sọc, quát tháo: Sâm Nhật Quang. Anh hối hận vì mua tôi đêm nay đúng không? Hà có gì dùng lý do lý chầu để hạ thấp giá trị của tôi hả?

Mỹ nhân Vũ Á khóc nức như đứa trẻ, cô ngồi sụp xuống đất, tay ôm mặt, tay kéo cái mền trên giường xuống che thân, vừa tủi nhục vừa xấu hổ. Thân thể ngọc ngà này đã bị phô bày trước mặt đàn ông. Vậy mà hắn còn thản nhiên bảo: Vũ Á, tôi có thể rút lại được không?

Rút? Rút lại cái gì cơ chứ? Hoàn tiền chắc chắn là không rồi... còn giây phút thoát thân để lộ cơ thể nuột nà... làm sao Vũ Á lấy lại được đây?

Sâm Nhật Quang phát hoảng. Mỹ nhân, hắn đã trông thấy nhiều, tỏ tình bị hắt từ chối cũng nhiều. Nhưng chưa từng có ai xinh đẹp cất tiếng khóc... trong phút chốc biến dạng xấu xí như Vũ Á.

Vũ Á thô thiển xì mũi, nước mắt chảy tèm nhem làm trôi đi lớp phấn trang điểm. Cô ngẩng đầu, ngược đôi mắt âm ức nhìn Sâm Nhật Quang.

Hắn bối rối, cũng ngồi bẹp xuống sàn sau đó... làm bộ dạng y hệt Vũ Á: Thế cô muốn tôi phải làm thế nào đây?

Một giờ năm phút trước...

Khi mua được viên đá Painite, Sâm Nhật Quang đã có ý định rời khỏi buổi đấu giá. Vì hắn có một cuộc hẹn vô cùng quan trọng ở thành phố Ánh Sáng. Tuy nhiên, vào giờ khắc quyết định rời hay ở lại, hắn nhận được cuộc gọi điện báo rằng cuộc hẹn bị dời lại tối mai.

Thôi thì ngồi lại đến phút cuối, chẳng may...

Vũ Á xuất hiện, Sâm Nhật Quang có chút tán thưởng, với hán mỹ nhân đẹp không thiếu. Việc mua một đêm cùng mỹ nhân để chứng tỏ ta đây có lòng bao dung cao cả với quý tử thiện thật sự rất hoang phí.

Cầm cái băng nghịch chơi, ánh mắt lơ đãng một hồi muốn khép chặt. Bên tai hán vang lên tiếng gõ búa. Khóe miệng hơi nhếch lên, không ngờ một mỹ nhân tầm thường như thế cũng được trả giá cao.

Đang lìm đim bỗng dung còi chó nhói buốt, cánh tay đang cầm băng tê dại theo phản xạ giật lên. Sau lưng Sâm Nhật Quang chợt vang lên giọng nói tựa hán: 6500 lĩp.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Sâm Nhật Quang, và hán không thể nào cử động được miệng lưỡi. Dòng điện lan truyền khắp cơ thể, mùi hương lạ lẫm vẫn vít nơi cánh mũi, mí mắt hán nặng trĩu. Bản thân không còn tự chủ được nữa, hán bật cười, nụ cười như điên như dại. Mọi thứ trở nên huyền ảo, mơ màng cho đến khi...

Hán tỉnh táo, Vũ Á trước mặt trần trụi, e thẹn nép mình trên giường, bày dáng vẻ muốn dụ hoặc.

Biểu tình trên khuôn mặt biến đổi, hán nhanh chóng hoảng hốt, đứng đực nhìn Vũ Á thật lâu.

Hiện tại,

Thiết nghĩ đã là đàn ông, không động lòng trước mỹ nhân là sai, vì trong cơ thể hán cũng đang rạo rực theo bản năng vốn có.

Nhục thể là nơi để linh hồn nương tựa, ngoài ra nó còn chứa đựng những tạp niệm kinh tởm nhất. Phàm là đàn ông ăn mặn, không thể nào khống chế bất bản thân phải ăn chay trước món mặn dâng lên tận miệng.

Chẳng qua là...

Tôi sắp cầu hôn bạn gái... tôi... tôi...

Vũ Á được nước làm tới, khóc lớn hơn nữa: Anh cầu hôn bạn gái thì có liên quan gì đến tôi? Anh cầu hôn bạn gái thì có quyền chê bai tôi à?

Cứ như thế, Vũ Á khóc, Sâm Nhật Quang cũng chết dở quần quai dưới sàn chẳng ra làm sao!!!

Tầm hai giờ sau, Vũ Á mệt mỏi đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy chai nước suối uống, tiện tay ném luôn chai còn lại cho Sâm Nhật Quang. Hán mở nắp, tu một hơi không chút cảnh giác.

Vũ Á nói: Viên đá Painite, anh định mang nó đi cầu hôn bạn gái à?

Ừ Sâm Nhật Quang đáp trả, mệt mỏi uống gần hết chai nước suối.

Anh cất nó ở đâu rồi!

Sâm Nhật Quang nghi ngờ, ánh mắt hơi liếc về phía áo khoác, nhưng rất nhanh che giấu đi: Thư ký tôi mang về công ty rồi.

Thế à? Vũ Á tiếc nuôi thờ dài: Tôi thật muốn một lần chiêm ngưỡng viên đá Painite quý giá!

Sâm Nhật Quang im lặng, hán không có ý định trả lời tiếp câu nói của cô.

Cổ họng không còn khô khốc, hán đóng nắp chai, thoải mái buông lỏng cơ thể. Cầm chai nước, hán chống tay đỡ cơ thể nặng nhọc đứng dậy. Khuôn mặt khốn khổ ban nãy đã hồng hào, tươi vui trở lại, hán định đi đến cảm ơn Vũ Á nhưng chưa kịp bước đi cả cơ thể đã mất đà ngã nhào về trước.

Trước khi rơi hán vào giấc mộng đẹp, Sâm Nhật Quang chỉ kịp nhìn thấy hình ảnh Vũ Á bước lại gần hán hơn, trên môi nở nụ cười nham hiểm, cô cúi đầu thì thầm bên tai hán: Đêm nay, em là của anh.

...

Mười lăm phút sau, cửa sổ ban công tầng mười khách sạn bỗng mở tung, bên ngoài có ba người ăn mặc dị hợm bước vào. Kẻ đầu áo vest đen, quần ngủ ngang gối màu hồng, hai kẻ bên cạnh thì áo sát nách đen, quần tây đen lịch lãm.

Làm tốt lắm, Vô Ưu!

Vô Ưu nằm trên giường, quần áo chỉnh tề, tóc tai rồi bời, mệt mỏi muốn ngủ quách tại đây luôn.

Hắc Cơ, làm việc kiểu gì mà để hán tỉnh lại giữa chừng thế?

Chưa gì đã nghe Vũ Á biến thành Vô Ưu chứ, Hắc Cơ đứng bên phải Bá Vương Chi Bảo có chút hờn dỗi bĩu môi. Còn Sắc Xám đứng bên phải thì che miệng cười ha hả.

Bá Vương Chi Bảo bước đến giường, bế xốc Vô Ưu lên, yêu chiều mắng yêu cô: Biết rằng hấn bị bỏ thuốc, nhưng không cần phải lột sạch quần áo như thế!

Vô Ưu choàng tay qua cổ Bá Vương Chi Bảo, hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt cô, làn môi mềm mại nhẹ nhàng đặt xuống trán cô. Hắc Cơ và Sắc Xám đứng bên cạnh xem như không thấy gì, chuyên tâm lấy viên đá Painite bỏ vào chiếc cặp nâu, khóa mã bảo vệ.

Vì lo sợ hấn sẽ tỉnh lại giữa chừng, tôi mới làm như vậy. Bộ anh tưởng tôi muốn chắc?

Cái miệng nhỏ này vẫn xéo sắc như ngày nào! Tôi phải trừng trị nó mới được!

Sau đó là cảnh hôn kịch liệt, triển miên của Bá Vương Chi Bảo dành riêng cho Vô Ưu. Cô cười sáng sặc, vùng vẫy thoát khỏi nộ hôn mạnh bạo chiếm đoạt từ anh. Tung cước vào hạ bộ Bá Vương Chi Bảo, bắt quả việc quen thuộc này liền bị anh bắt bài, nắm lấy hai chân Vô Ưu. Anh làm bộ mặt hiểm ác, nhanh gọn lẹ đặt miệng ngay bụng cô thổi mạnh.

Sắc Xám, Hắc Cơ lắc đầu, đồng thanh nói với nhau: Thật bi ối!

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Giam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: ĐÁNH CẤP BỨC TRANH HOÀNG KIM

Bối Kiệt mệt mỏi trở về nhà cùng phu nhân âu yếm trên giường. Ông ta không còn hứng thú với da thịt từng mặn mà của Bối phu nhân. Chẳng qua là bổn phận, Bối Kiệt đành chiều chuộng, đáp ứng nhu cầu.

Khối thời gian ông ta dành cho những cô gái chân dài đã chiếm mất tâm tư về vợ. Khuôn ngực đầy đặn, bờ mông căng tròn được Bối Kiệt cưng như trứng húng như hoa. Về tới nhà gặp phải mụ vợ chầy xệ, khuôn mặt tàn phai nhan sắc, ông ta chỉ còn cách tắt đèn, nhắm mắt làm nhiệm vụ trong khi mãi đuổi theo hình ảnh Vũ Á... cô gái đêm qua đã cướp mất trái tim ông.

Làn da non mịn hồng hào của thiếu nữ mới lớn, đôi môi hơi hé mở gọi mời, bờ ngực vùng lên ẩn mình dưới lớp vải lụa mỏng manh, mềm mại.

Ôi...

Bối Kiệt gồng mình, thúc mạnh. Đôi tay bấu chặt thành giường, ông ta buông thõng, nằm úp lên người Bối phu nhân thở dốc: Mặc Nhữ Phi, em thật hư hỏng!

Bối phu nhân tên thật Mặc Nhữ Phi, từng là diễn viên hạng A đầy triển vọng một thời. Chỉ vì ngã gục dưới chân gã Bối Kiệt lẳng nhăng mà trở nên tàn tạ, ngu ngốc. Hơi thở đứt quãng, Mặc Nhữ Phi cười tươi tắn, kích tình qua đi, ánh mắt mê mẩn, và dục vọng vẫn còn len lỏi trong từng cái chạm nhẹ xác thịt. Bà năm nay đã bốn mươi, chẳng còn xuân sắc ngược dòng như xưa. Nhưng đối với ông chồng tệ bạc lúc nào cũng mãnh liệt, chuyện chăn gối bà luôn học cách đổi mới để Bối Kiệt không phát chán bỏ bê bà. Thậm chí bà đã đi nâng ngực, nâng mông, hút mỡ bụng, mỗi lần Bối Kiệt chạm vào cũng đều chơi đùa hao phí rất mạnh bạo. Thế mà, Mặc Nhữ Phi vẫn can đảm chịu đựng không la đau lấy một lần. Trước một lòng một dạ, sau vẫn không hề đổi thay. Đúng là người phụ nữ phi thường mạnh mẽ!

...

Tiểu thư đã trở về!

Tên vệ sĩ riêng của Bối Gia Gia ngày hôm nay lại là trách nhiệm, khi không để lạc mất cô nàng trong khu trung tâm mua sắm. Trên đường trở về vệ sĩ bị Bối Kiệt khiển trách nặng nề, nhưng không hề đuổi cậu ta đi. Bởi vì, tên vệ sĩ này chính là tâm huyết của Bối Kiệt, ông ta đặt hết lòng tin và hi vọng vào cậu, nuôi nấng, dạy dỗ từ nhỏ, ông ta nào nhẫn tâm vứt bỏ thứ đã đầu tư kỹ lưỡng như thế.

Bối Dĩ Trường An, anh hay lắm!

Bối Gia Gia quát lớn vào mặt Trường An, đưa trẻ mồ côi tội nghiệp của cha cô.

Anh có biết tôi vừa trở về nước không? Anh không biết đường chắc tôi rành nhỉ? Nơi này lạ lẫm như thế mà anh nỡ bỏ đi mất!?

Bối Dĩ Trường An quỳ rạp dưới chân Bối Gia Gia chịu phạt: Cô chủ bớt giận!

Thôi bỏ đi, cha tôi đâu?

Bối Gia Gia đá vào bả vai cậu, khiến người Trường An hơi lảo đảo, cậu cau mày, cúi đầu, chịu đựng trả lời: Đã cùng phu nhân ngủ rồi!

Phu nhân? À... là người mẹ chín đuôi của anh đấy à? Hừ... cũng bền vững đấy!

Mọi người không biết, nhưng Bối Gia Gia lại hiểu rất rõ. Từ lúc mẹ cô mắc bệnh nặng qua đời, Bối Kiệt đã mang về một người phụ nữ xinh đẹp, xảo trá. Mặc Nhữ Phi luôn trao cho cô nụ cười, muốn gắn bó gì đó với cô. Nhưng Bối Gia Gia nào dễ bị mắc lừa, cô luôn tìm cách tránh xa bà ta. Rồi có một hôm trời nắng đẹp, Bối Kiệt mang đến một tên vệ sĩ yếu ớt, lớn hơn cô hai tuổi. Cậu ta chính là con của mẹ hồ ly chín đuôi Mặc Nhữ Phi ấy. Không những vậy, cũng là con ruột của Bối Kiệt... hèn hạ... trước khi lấy mẹ cô, người cha dối trá đã có gia đình riêng bên ngoài. Có lẽ thế đã khiến mẹ cô tức đến bệnh, ức đến chết. Chắc chắn hai người họ chính là nguyên do bức ép bà.

Cảm giác chán ghét Bối Dĩ Trường An mười năm qua không tài nào gột sạch. Nay Bối Gia Gia đã đủ tuổi lấy chồng, trở về cũng vì Bối Kiệt bảo gặp mặt vị hôn phu từ bé nào đó.

Định về đây chơi một vòng cho Bối Kiệt mát mắt, ngay ngày đính hôn đại loại thế, Bối Gia Gia liền bỏ trốn, hay nói bản thân có thai, rồi đổ tội cho Dĩ An. Để xem, Bối Kiệt có tức đến học mầu chết không? Vì Bối Kiệt luôn nghĩ rằng Bối Gia Gia ngày thơ không hề biết gì về chuyện huyết thống này. Ông ta muốn cô đi hướng đông, cô liền chạy về phía tây. Ông ta muốn cô xuôi theo dòng, thế thì cô liền bơi ngược lại.

Bối Dĩ Trường An câm lặng, cậu vẫn cúi sát đầu, một lời cũng không dám hó hé. Mười năm qua luôn như thế, Bối Gia Gia tức giận liền tìm cậu trút xuống. Không hiểu sao, mười năm qua, chưa một lần Bối Dĩ Trường An cảm thấy căm phẫn hay oán thán đứa em gái bất trị.

...

Ở buổi đấu giá vừa rồi, bức tranh chân dung công chúa Hoàng Kim đã được Bối Kiệt đấu giá thành công. Ông ta mang về dinh thự riêng, cất trong phòng mật. Muốn vào phòng phải xác nhận vân tay và quét võng mạc. Kỹ càng và bảo mật đến vậy rồi, mà sáng hôm sau bức tranh quý hóa lại có thể bị đánh cắp. Mất không dấu tích.

Người mở được cánh cửa ấy chỉ có Bối Kiệt và đại thiên kim tiểu thư Bối Gia Gia trân quý của ông thôi. Nếu đêm qua Bối Kiệt mệt rã người, ngủ thiếp đi. Thì người còn lại là Bối Gia Gia đang thức thâu đêm để miệt thị, hành hạ Bối Dĩ Trường An.

Bối Gia Gia xanh mặt, cô có lúc đối kháng Bối Kiệt thật, nhưng những thứ ông ta quý. Cô chưa từng có ý định chạm đến hay đánh cắp nó. Bối Kiệt xoa mi tâm, bức tranh đó đáng giá đến 650 xipi. Ông không thể nào nghi ngờ đứa con gái cưng được, nhưng nếu không phải ông mở thì còn ai? Ngoài Bối Kiệt và Bối Gia Gia thì còn ai bước chân vào được căn phòng đó?

Bạn đang đọc truyện *Cường Giam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: THIÊN ĐƯỜNG 18+

Sau khi kiểm tra camera và các thiết bị an toàn đêm qua, kết quả cho ra chính là...

Bối Gia Gia!

Cả người gác cửa hôm qua cũng chỉ đích danh thiên kim tiểu thư Bối Gia Gia...

Bối Kiệt trông có vẻ tức giận, nhưng ông lại kiềm nén như cái cách mười năm qua vẫn thể hiện. Im lặng bỏ vào phòng, Bối Gia Gia chết đứng nhìn camera ghi lại hình ảnh nhận dạng khuôn mặt cô đêm qua. Già nhưng trông thật giống, y như đức, cả nốt ruồi son trên vai cũng y hệt không lệch đi một mí - li - mét.

Kẻ đó là ai? Sao lại nhắm vào Bối Gia Gia cô chứ?

...

Buổi tiệc quan trọng nhất được tổ chức tại dinh thự riêng Đạm Dư.

Mọi người đều được mời đến, sự xuất hiện của các nhân vật đình đám, nổi tiếng trong và ngoài nước gần như đông đủ. Không khí tôn quý, hào nhoáng, sang trọng lấp đầy Đạm Dư. Có người đến để khoe mẽ sự giàu sang, có người từ lúc bắt đầu đã vuốt đuôi ngựa kẻ khác để chuộc lợi cho bản thân. Cũng có người đến chỉ để cười nhạo về ghê tởm được phù lên bằng sự phù phiếm.

Ở một nơi nào đó trong dinh thự Đạm Dư, dường như bị tách biệt với thế giới bên ngoài...

Đạm Đan Thanh, vị tiểu thư yếu ớt của họ Đạm Dư đang yên tọa trên phòng riêng, chị cố gắng ngồi vững, tay chân run rẩy với lấy ly nước lọc đầu giường. Cái cảm giác bất lực khiến chị muốn bật khóc nhưng không thể. Căn bệnh bạch cầu bao năm qua đã không ngừng ngược đãi thân xác chị đến hao gầy.

Chị mới xạ trị trở về, mái tóc dài đen tuyền xinh đẹp ngày ấy biến mất, da đầu đỏ bùng và khô nứt, chị rất ngứa. Lốp da bong vảy, Đạm Đan Thanh cố gắng chống chọi, đầu ngón tay bám vào lòng bàn tay đến ứa máu. Trông trắng mắt đỏ hoe, chị thờ hồn hèn và nướu răng chị chảy máu.

Buổi tiệc bên ngoài là đang chúc mừng chị trở về, vượt mặt tử thần, níu kéo cuộc sống thảm thương này. Những lời phát biểu mà Đạm Dư đang nói, chúng chạm vào lòng người. Tuyên bố những quỷ từ thiện vì Đạm Đan Thanh mà thành lập. Việc mà ông ta nói thật cao cả, thật vĩ đại...

Nhưng khi vào tai Đạm Đan Thanh, chị chỉ cười lạnh, thì ra...

Hai chữ từ thiện nó rè mạt đến như vậy!

Nào là cháu gái tôi...

Nào là báu vật của tôi...

Nào là tất cả sinh mệnh tôi...

DỐI TRÁ!

Chị thét lên, hai tay bịt lấy hai tai, chị điên cuồng cào cấu lên mặt, rồi bật cười ha hả như con thần kinh. Cái cảm giác chán ghét thân thể bộc phát, chị chẳng cần thiết quan tâm ở dưới đó có bao nhiêu vị khách, việc chị chuẩn bị làm sẽ gây ra dư chấn như thế nào? Đạm Đan Thanh mặc nhiên không quan tâm

Không biết lấy sức lực từ đâu, Đạm Đan Thanh rời khỏi giường, chiếc đầm ngủ trắng tinh mỏng manh trên người bị chị xé rách đôi chỗ. Chị bước đến thanh chắn ở hành lang tầng một, nhìn xuống dưới sảnh chính đông người. Một cổ quan tài hiện ra như đang vẫy gọi, chị nhoen miệng cười nhu hòa, chồm người về trước và...

Thân thể chị nhẹ tênh, không còn đau đớn nữa, không còn kinh tởm bản thân nữa. Càng không phải sống trong dối trá mỗi ngày. Thiên Đường ở dưới sảnh, chị thấy...

Đạm Đan Thanh rơi xuống sảnh chính vang lên tiếng rầm lớn, thân thể co giật, và một vị khách quý thét lên kinh hãi: TRỜI ƠI!

Sự chú ý đổ dồn về phía vị khách nữ. Mọi người vẫn còn bàng hoàng, hoảng sợ khi chứng kiến cảnh tượng áo trắng nhiễm huyết thương. Tay chân bị gãy, đầu đập mạnh tuôn ra dòng máu đỏ kinh diễm. Đạm Đan Thanh nằm gọn trên vũng máu tươi lạnh lẽo, chốc lát lại giật giật. Đôi mắt mở to trợn trừng về phía Đạm Dư.

Đạm Dư đứng trên khán đài, tay chân vô lực, đầu óc choáng váng ngã xuống. Ông ta ôm ngực trái, cả người cũng không ngừng nẩy lên. Lại có người thét lớn: Ông chủ!

Bác sĩ riêng tức trực đến sơ cứu cho Đạm Dư, con đau tim khiến ông đột quy tại chỗ. Nhưng.. Đạm Dư không chết...

Còn Đạm Đan Thanh, sau khi nắm lấy Thiên Đường, chị nhẹ nhõm rời đi... xa mãi không thể trở về.

...

Hai năm trước,

Mày không phải là cháu gái tao, mày là ai!?

Đạm Dư giận dữ đứng trước mặt Đạm Đan Thanh, ném những tờ giấy xét nghiệm ADN đến trước mặt chị.

Người đàn ông mà chị luôn kính nể mấy năm qua lại có thể nghi ngờ đi xét nghiệm huyết thống với chị, còn nhẫn tâm bảo chị không phải cháu ruột của ông ta?

Cháu gái tao nếu đứng năm nay chỉ mới mười bốn tuổi. Còn mày? Mày đã mười tám rồi!

Đạm Đan Thanh chết lặng, chị không thể tin được những lời Đạm Dư vừa nói đều là sự thật.

Nếu Đạm Dư biết trước cháu gái ông ta năm nay chỉ mới mười bốn, vậy sao mười bốn năm qua lại yêu thương, chăm sóc cho chị như một đứa cháu ruột thịt?

Ông đã từng bảo cháu bị mất trí nhớ... sau đó...

Bây giờ mày đổ lỗi cho ông già này sao? Chính mày đã bước vào nhà tao, chính mày cùng đám người kia gạt tao!

Đạm Dư mất trí rồi, ông ta ghi chặt bả vai Đạm Đan Thanh, một tiếng nạt hai tiếng quát. Sau đó còn...

Còn dùng lực đè chị xuống, xé nát quần áo trên người chị.

Đạm Đan Thanh hoàn hồn, cố gắng thoát ra khỏi đôi tay ác ma, quần quai, vùng vẫy, tháo chạy. Nhưng chị không thể, từ ngoài, hai người đàn ông lực lưỡng bước vào phụ Đạm Dư giữ lấy chị.

Tờ giấy xét nghiệm bệnh bạch cầu từ từ rơi xuống đất...

Mảnh vải đáng thương bị xé nát ném lên che mắt hai chữ bạch cầu.

Tiếng thét chói tai ai oán cầu xin buông tha của Đạm Đan Thanh vang vọng khắp phòng.

Dinh thự lớn như vậy, nhiều người như vậy... cũng không lấy một ai đến cứu chị.

Bóng đêm che lấp đi dinh thự Đạm Dư, cũng giống như tội ác kinh tởm bị Đạm Dư hoàn hảo giấu掖. Ông ta phơi bày cho thế giới bên ngoài một bệnh án tồi tệ về Đạm Đan Thanh. Bạch cầu, có triệu chứng về thần kinh, mất kiểm soát, gây tổn hại đến Đạm Dư.

Đạm Dư giả nhân giả nghĩa nói với báo chí đưa cháu gái Đạm Đan Thanh sang nước ngoài điều trị, ăn chay tích đức, làm từ thiện. Bịa đặt đủ điều để che mờ mất thiên hạ.

Cái đêm ấy, Đạm Đan Thanh không biết bản thân đã chửi rủa thậm tệ lão già mà chị từng sùng bái nhiều cỡ nào. Cũng không đếm hết lần ông ta cưỡng bức, chơi đùa trên thân thể non nớt của chị. Đạm Đan Thanh chỉ biết phẫn hận, cắn lưỡi tự tử. Thật buồn cười, chị nghĩ muốn chết là có thể dễ dàng chết vậy sao?

Đạm Dư nào cho phép chị cái quyền được chết. Ông ta dùng những mảnh vải nhét vào miệng Đạm Đan Thanh, dùng tay cào cấu lên những chỗ nhạy cảm của chị.

Chị ngất lịm vì mệt, vì đau... vì căn bệnh hiểm nghèo. Da thịt rướm máu, mắt sưng vù và có chỗ bầm tím. Trước khi Đạm Đan Thanh rơi vào bóng tối đáng sợ, chị cắn phần nguyên rủa trong lòng.

Tôi nguyện rửa ông, chết cũng không toàn thân!

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Giam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: TỘI ÁC 18+

Có ai biết được đâu, hai năm qua, Đạm Đan Thanh chưa từng rời khỏi Đạm Gia. Đạm Dư luôn giam cầm, khống chế, cưỡng bức, hành hạ và nhục mạ chị. Nhưng ông ta già vờ tuổi già sức yếu, thương tâm lo lắng cho đứa cháu gái duy nhất đang điều trị tại nơi xa. Nơi có nền y học phát triển tiên tiến, nuôi hy vọng về sự trở lại bình an của Đạm Đan Thanh. Tất cả những gì người ngoài nhìn thấy, cũng chỉ là bề nổi đẹp đẽ của con thuyền sang trọng, và chẳng ai bận tâm dưới đáy thuyền hôi thối, rỉ sét đến cỡ nào.

Nào là dòng dõi cuối cùng..

Nào là... là con rối tình dục được thổi phồng bằng bốn từ Thiên Kim Đạm Gia.

...

Hai năm trước,

Đạm Đan Thanh sau khi hưởng thụ tội ác kinh tởm ấy, chị như phát điên lên. Bao lần cố gắng vùng chạy thoát thân nhưng không thể. Ông ta bắt đầu giờ những trò bản thủ nhất có thể.

Với căn bệnh bạch cầu mỗi ngày mỗi trở nặng, Đạm Đan Thanh dần không còn sức lực chống trả, chị nằm thoi thóp trên giường, hết do lão dẫn xé cơ thể, đến căn bệnh cầu xé lục phủ ngũ tạng. Đau đớn không từ nào có thể diễn tả đủ nỗi đau khôn xiết mà chị đã từng phải trải qua...

Mày nghĩ mày có thể thoát khỏi đây sao? Đạm Dư đứng trước mặt Đạm Đan Thanh, còn chị quỳ rạp dưới đất, nước mắt đầm đìa thấm đẫm cổ áo trắng, đôi môi khô nứt nẻ, mái tóc dài xinh đẹp bị rụng gần trọn: Tao tốn biết bao tiền xạ trị để cứu lấy thân thể rác rưởi của mày. Vậy mà mày tính chết trước mặt tao?

Bộ quần áo trên người chị bị lão xé gần nát, chỉ còn chiếc cổ áo trắng quuyền luyến che đi vết bầm tím trên cổ. Đạm Dư dùng dây thừng cột tay chân chị ở bốn góc, sau đó nhét tấm vải rách vào miệng chị. Ngồi lên chiếc bụng phẳng lì, mềm mại của Đạm Đan Thanh. Đạm Dư thoát sạch đồ trên người, trần trụi chuẩn bị thỏa mãn thú tính chết tiệt.

Ông ta quát: Mày ngon thì cắn lưỡi cho tao xem nào? Cắn đi! Sao lại không cắn lưỡi nữa?

Đạm Đan Thanh lắc đầu, nẩy người, đôi mắt thống khổ đối diện ác ma. Đạm Dư đưa tay sờ nắn, chơi đùa mạnh bạo đôi bầu tuyết trắng nõn. Cơ thể thiếu nữ ở dưới khiến ông ta rạo rực, háu đói muốn ăn tươi nuốt sống mỗi khắc chạm vào. Khác xa với những người phụ nữ khác, Đạm Đan Thanh chính

là đứa cháu gái mà ông ta tự tay chăm sóc, nuôi nấng. Đây là kết quả mà ông ta muốn đạt được, và đã đạt được. Chẳng qua, Đạm Đan Thanh yếu ớt... lại mắc bệnh hiểm nghèo. Và cũng nhờ thế ông ta có lý do chính đáng để che đậy tội ác nhơ nhớp của mình.

Lão là quý...

Là hiện thân của tội ác khủng khiếp nhất...

Lão có đôi mắt hẹp...

Có một trái tim ung thối, mục nát...

Lão dư tiền...

Dư cả tính thú...

...

Vô Ưu gác chân lên ghế, cả người ngã về sau. Cô nhắm mắt nghỉ ngơi, từ tối hôm trước đến giờ vẫn chưa được ngủ, thôi thì đành chợp mắt một chút trước khi nhận nhiệm vụ mới.

Bá Vương Chi Bảo nào để cô yên, thừa lúc Vô Ưu không phòng bị liền một chân đạp ghế khiến cô và cả cái ghế đáng thương đều bị thương tích nghiêm trọng. Vô Ưu bừng tỉnh, cả người đau nhức, đôi mắt hung tàn hướng đến Bá Vương Chi Bảo: Anh có tin tôi giết anh không?

Ha... lười biếng! Bá Vương Chi Bảo ngồi vào chiếc ghế khác, bật cười, nụ cười vừa phóng túng vừa lơ đãng. Ánh mắt dán sát vào sắp hồ sơ cầm trên tay.

Vô Ưu tò mò, tay sờ bụng, tay xoa mặt hỏi: Có chuyện gì thú vị à?

Anh gạt đầu, trao tay sắp hồ sơ cho cô, ngã người về sau, đan xen hai tay đặt lên bụng: Thiên Kim Đạm Gia chết tối hôm qua, cái chết vô cùng kì quái, không có người sát hại, cũng chẳng lên con số thuốc chết. Mà là tự sát.

Tự sát? Thì có gì lạ?

Sao lại không lạ? Với một người mắc bệnh bạch cầu, xạ trị thành công không thể nào tìm đến cái chết sau đó!

Có lẽ Đạm Đan Thanh bỏ cuộc, không muốn giành giật sự sống với từ thần nữa. Cũng có thể chị ta bệnh tình trở nặng!?

Bá Vương Chi Bảo neho mắt nhìn Vô Ưu, rồi ngoắc tay ý bảo cô lại gần. Vô Ưu cũng ngây thơ đi vòng qua bàn đứng cạnh anh. Anh mở chiếc máy tính xách tay, bật lại đoạn phim được quay từ camera hành lang ghi rõ giờ khắc cuối cùng của Đạm Đan Thanh.

Nhìn cho kĩ vào!

Đạm Đan Thanh trong đoạn băng đang bấu chặt mười ngón tay vào lan can, thần sắc quý dị hướng về phía Đạm Dư bên dưới. Chỉ cần xem qua cũng cảm thấy lạnh sống lưng. Vô Ưu ngơ ngẩn, nói không suy nghĩ: Trông chị ấy như đang uất hận Đạm Dư?

Rồi Đạm Đan Thanh quay mặt về phía camera nở nụ cười chua xót, bờ môi mấp máy được Bá Vương Chi Bảo nhép theo: Hãy bắt Đạm Dư phải trả giá!

Hả? Vô Ưu mở tròn đôi mắt, đưa tay bấm dừng đoạn phim: Tại sao?

Bá Vương Chi Bảo gạt lại sắp hồ sơ trên tay Vô Ưu, lật ra trang sau, đồng dạng đọc to: Đạm Đan Thanh tự tử tại dinh thự Đạm Dư, trước mặt hàng trăm khách quý. Thì Đạm Dư tỉnh dậy sau cơn đau tim lành ít dữ nhiều, ông ta bắt pháp y phải xét nghiệm xác Đạm Đan Thanh để tìm ra nguyên nhân. Trong đoạn phim, dáng vẻ Đạm Đan Thanh xiêu vẹo, khuôn mặt phờ phạc, xanh xao. Đạm Dư cho rằng chủ ý tự sát không phải của Đạm Đan Thanh. Người ta cho rằng ông ta vì đau khổ với nỗi mất đi dòng dõi cuối cùng nên sinh ra loạn thần. Nhưng, kết quả xét nghiệm máu lại được ông ta công bố đầu tiên. Đạm Đan Thanh không phải cháu gái ruột thịt của Đạm Dư.

Anh dừng lại, lấy hơi thở, liếc mắt nhìn xem Vô Ưu có đang chăm chú nghe anh đọc không, hay lơ là chạy long nhong đâu đó. Rất may, Vô Ưu thích thú với sự kiện lần này, cố gắng vênh lỗ tai lên nghe Bá Vương Chi Bảo.

Đạm Dư bảo bản thân bị mắc lừa, lúc xưa do một người đàn ông mang Đạm Đan Thanh đến xét nghiệm máu trước mặt ông. Không rõ người đàn ông ấy đã giờ trò tráo đổi, khiến kết quả Đạm Đan Thanh chính là máu mủ ruột thịt. Bao năm qua, Đạm Dư yêu thương Đạm Đan Thanh như cháu gái ruột thịt lại chẳng ngờ cô đành đoạn bỏ ông mà ra đi. Nay, Đạm Dư muốn tìm lại đứa cháu gái mất tích hai mươi năm qua.

Vô Ưu gạt đầu, vỗ tay: Giọng đọc truyền cảm, nội dung sâu sắc, anh viết truyện tiểu thuyết kiếm thêm thu nhập đi.

Trên trán Bá Vương Chi Bảo nổi đầy vạch đen.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: CON LUÔN LÀ ĐÚA LÀM TA HÀI LÒNG 18+

Tại dinh thự Đạm Dư.

Quản gia Lý riu rít chạy theo sau Đạm Dư, vẫy đuôi, sủa gâu gâu: Ông chủ, không phải ông bảo với Đạm Đan Thanh cháu ruột ông năm nay mới mười sáu? Sao giờ lại công bố hai mươi năm?

Đạm Dư tức giận, khuôn mặt đỏ bừng: Đồ đần! Ông muốn cho tất cả mọi người nghi ngờ à? Việc cháu gái tôi mười sáu chỉ là bịa đặt trước mặt Đạm Đan Thanh thôi. Thật ra nó hai mươi rồi!

Bỗng dừng giọng nói của ông ta chùng xuống, đôi mắt già nua cùng những nếp nhăn nơi khóe mắt hơi nâng lên: Và nó đang sống rất tốt!

Quản gia Lý cố gắng vượt mông ngựa: Ông chủ bớt giận, chỉ là... tiểu thư Đạm Đan Thanh thật sự đang ở đâu?

Ông không cần biết, đến thời điểm thích hợp, tôi sẽ đưa đón nó về trong huy hoàng. Đạm Dư chấp tay sau lưng, đi thẳng đến hướng cửa chính: À, đám tang Đạm Đan Thanh già cũng nên long trọng một chút!

Vâng.

Nói rồi, bóng lưng Đạm Dư khuất dần sau cánh cửa lớn. Ông ta ngồi vào trong xe, như một thói quen hình thành hai mươi năm qua, Đạm Dư đến một nơi vô cùng quen thuộc.

...

Tại Lý Chấn, ngoại ô yên bình tách biệt thành phố Ánh Sáng phồn hoa và thành phố Hoàng Kim đầy cao quý. Lý Chấn tọa lạc đất nước Thiên Nhai, nơi mà con người ta tìm đến khi muốn hòa mình cùng thiên nhiên.

Chiếc xe hơi đen sang trọng dừng trước ngôi nhà nhỏ đáng yêu, như mọi ngày, một người phụ nữ tầm bốn mươi bước ra đón tiếp. Bà ta cúi đầu, bộ quần áo trên người thật mỏng manh tôn lên vóc dáng đầy đặn không phai mờ cùng năm tháng.

Ông chủ trở về à!

Kha Tâm, hôm nay con xinh lắm!

Cảm ơn ông chủ khen ngợi! Kha Tâm không cười, vẻ mặt bà nghiêm túc như dáng vẻ gọn gàng hiện tại, cúi đầu, khom lưng cho đến khi bước chân Đạm Dư đi vào nhà.

Đạm Thanh hôm nay lại đi ra ngoài chơi à? Nhìn một vòng quanh nhà, Đạm Dư không thấy dáng vẻ tinh nghịch chạy đến ôm ông như hàng ngày, trong lòng có chút không vui.

Vâng.

Kha Tâm vừa nói vừa đóng hết cửa lại.

Đạm Dư ngồi xuống ghế dài như đang chờ đợi điều gì đó thường xuyên xảy ra, tháo chiếc cà vạt ném qua một bên, ông ta ngửa đầu lên ghế. Năm nay đã gần bảy mươi, mà Đạm Dư vẫn còn có thể chiến đấu quyết liệt, một người đàn ông mạnh mẽ!

Kha Tâm lột bỏ quần áo trên người, tiến lại gần Đạm Dư, tháo bỏ chiếc quần tây đen lịch lãm, tiếp đến là quần lót, và cuối cùng. Cậu nhỏ của ông ta thật nhỏ nheo, lông bạc màu, da thịt ở bắp đùi chảy xệ, nhão nhọt. Kha Tâm đưa tay nhẹ nhàng chăm sóc cậu nhỏ, bài bản dùng miệng yêu chiều nó.

Ừm... Con biết ta luôn yêu thương con mà, phải không? Đạm Dư nắm lấy mái tóc được bôi hờ của Kha Tâm, nhịp nhàng điều chỉnh lại đôi chút: Con là đứa luôn làm ta hài lòng!

Nói xong, ông ta trượt tay xuống ngực Kha Tâm. Ý bảo hãy bắt đầu công việc chính.

Kha Tâm nhồm dấy, ngồi lên đùi Đạm Dư, tự cho cậu nhỏ đi vào một cách trơn tuột. Hai tay đặt lên bả vai Đạm Dư, lắc lư eo, nhấc mông, từng nhịp từng nhịp... bay bổng cùng hơi thở đứt quãng kích tình.

Tình ái triền miên, Kha Tâm chơi trò phi ngựa, lâu lâu không quên hé môi ngậm lấy nắm đông cô của Đạm Dư mà chơi đùa. Chiếc lưỡi mạnh bạo, thuần thục cùng uyển chuyển kích thích ngực, cổ, dái tai Đạm Dư. Khiến ông ta bay bổng chẳng muốn đáp xuống.

Đạm Dư nhắm mắt, hưởng thụ dục vọng mà người phụ nữ thân thuộc này mang lại. Cái cảm giác từng té bào nóng bỏng, dòng máu sôi sục, sướng đến

mức đầu óc lên mây, lơ lửng. Ông ta lạc vào bể dầu tằm, trầm luân không dứt.

...

Thế anh muốn tôi làm gì? Nói đi. Vô Ưu khoanh tay, bắt thóp được ý đồ Bá Vương Chi Bảo.

Anh nở nụ cười nham hiểm: Bỏn phận làm vợ.

Khuôn mặt anh tiến lại sát chiếc cổ cô. Vô Ưu đưa tay đẩy bản mặt thối tha của Bá Vương Chi Bảo ra, khinh thường nói: Cái thứ gặp trai là thắng như anh mà đòi tôi hầu hạ?

Bá Vương Chi Bảo giang tay ôm lấy eo Vô Ưu: Chỉ có vợ hiểu anh nhất thôi!

Đồ dâm tặc gớm ghiếc! Vô Ưu vùng vẫy, đập một cước vào hạ bộ Bá Vương Chi Bảo, nhưng bị anh cản lại, chu môi hờn dỗi. Khóe mắt Vô Ưu giật giật, coi kìa... cái dáng vẻ này mà đòi nằm trên người ta à?

Không đùa nữa, em mau mau xét nghiệm trở thành Đạm Đan Thanh đi!

Đùa chắc? Chị ấy hai mươi đó, tôi nhìn cỡ nào cũng mười ba mười bốn thôi!

Bá Vương Chi Bảo sờ cằm, bá đạo nói như phán: Tâm này hai mươi hai vẫn còn chề già.

Chết tiệt!

Vâng, cảnh tiếp theo chính là Vô Ưu đập tan nát bản mặt yêu nghiệt của Bá Vương Chi Bảo. Cô mới mười sáu, sao có thể chề bai con gái nhà người ta già chẳng thùng thế?

Đánh thì đánh, cự tuyệt thì cự tuyệt. Chứ Vô Ưu vẫn nhận lấy vụ này, Bá Đường không phải sở cảnh sát, hay nơi điều tra mật. Thứ mà Bá Đường nhắm đến chính tài sản kết xù của Đạm Dư, dùng Vô Ưu thay vai Đạm Đan Thanh thật cũng không có gì sai. Vì Vô Ưu cũng tọc mạch muốn tìm hiểu rõ nguyên nhân bên trong, vạch trần tội ác mà Đạm Dư đã làm với cháu gái già kia. Rốt cuộc uẩn khúc lớn cỡ nào có thể khiến một cô gái xinh đẹp như hoa tự tử trong oán hận?

...

Hai tháng sau.

Mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi cho đến ngày công bố danh phận Vô Ưu trước toàn thể thế giới qua truyền thông. Vô Ưu gặp lại Sâm Nhật Quang, hân nhin cô, cô lơ đi hẳn.

Hắn chạy đến cạnh cô, nắm lấy cổ tay cô kéo ngược lại: Vũ Á? Bối Gia Gia? Đạm Đan Thanh? Rút cục thân phận thật sự của cô là gì?

Vô Ưu nhếch mép cười, tên tép riu bị cô lừa hai lần, hôm nay còn dám cả gan muốn vạch trần cô?

Sâm Nhật Quang à, anh muốn biết tôi thật ra là ai ư? Bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa, vì một tháng trước... Cô dừng lại, đôi mắt mọng nước mê hoặc nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi người đen lấy xinh đẹp như muốn thôi miên hắn. Bất Sâm Nhật Quang phải rơi vào bẫy tình, lưu luyến, quy lụy quỳ rạp dưới chân Vô Ưu: Thân thể của anh đã là của tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cường Giam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: LÀ MỘT NGƯỜI RẤT GIỐNG EM

Cách đây hai tháng trước.

Sâm Nhật Quang đến nhà Bối Kiệt để nói về sự việc đánh mất viên đá Paimite, và muốn nhờ ông ta điều tra lý lịch cô gái tên Vũ Á đó. Cũng như tã lỗi rằng món quà cưới mà hắn muốn tặng cho Bối Gia Gia ngày ra mắt đã biến mất.

Không phải Sâm Nhật Quang thiếu uy lực để truy tìm một cô gái bé nhỏ, mà hắn không tài nào tìm thấy thông tin của cô. Dường như tất cả hồ sơ về cô gái tên Vũ Á chỉ là lớp vỏ bọc. Còn con người thật sự... dấu vân tay để lại trên vạt áo cũng mờ nhạt...

Trong lúc đến tìm Bối Kiệt, Sâm Nhật Quang vô tình bắt gặp Bối Gia Gia trước cổng dinh thự. Mới tình đầu. Vợ hứa hôn. Người mà hắn luôn tìm cách phải đạt được.

Nhưng Bối Gia Gia luôn dùng thái độ thờ ơ đối đáp hần. Ngay chính lúc này, cô cũng lạnh nhạt trao cho hần ánh mắt chán ghét, khinh thường rồi lướt qua. Sâm Nhật Quang vội gọi: Gia Gia!

Bối Gia Gia dừng lại, buông lời thập phần khó nghe: Anh Sâm, tôi và anh không thân đến mức gọi tên đầy trĩu mến thế đâu! Còn nữa, người phóng túng như anh không hợp với tôi.

Sâm Nhật Quang bàng hoàng đi đến trước mặt Bối Gia Gia làm trò con nít: Những gì em nghe thấy không phải sự thật đâu!

Thế nào mới là sự thật? Bối Gia Gia khoanh tay trước ngực, chiếc cằm xinh xắn ngao nghể cùng đôi chân mày nhíu cao.

Đại khái là... là... Hần không thể thành khẩn bảo bản thân bị lừa, như vậy chẳng khác nào tự tát vào mặt. Cũng không đến mức gian dối, hình tượng hần trong mắt Bối Gia Gia lại càng tệ hơn.

Tôi cũng sắp lấy chồng rồi, anh đừng mơ tưởng điều gì nữa! Câu nói ấy thoát ra từ miệng Bối Gia Gia có chút chảnh chọe, kiêu kì thật. Nhưng cũng đúng, Sâm Nhật Quang, một tên bám dai còn hơn đĩa. Bao nhiêu năm trôi qua vẫn cứ ám lấy Bối Gia Gia không buông tha.

Trăm tránh ngàn tránh, Bối Gia Gia lại không ngờ vị hôn phu từ nhỏ đó là... Sâm Nhật Quang..

Tối rồi còn đến nhà tôi làm gì? Hôm nay Bối Gia Gia có chút lạ, rõ ràng lúc sáng cô về nước có người đưa xe đến đón. Giờ về lại đi bộ, áo quần trên người cũng phảng phất mùi hương lạ.

Sâm Nhật Quang định lên tiếng thì bị Bối Gia Gia chặn lời: Sự xuất hiện của anh không được chào đón, cô bước qua cánh cổng lớn, nhếch môi cười khinh khinh: Đồ ngốc!, rồi nhanh chóng biến mất.

Thoáng qua, Sâm Nhật Quang cảm thấy có điều kì lạ, da mặt của Bối Gia Gia bị bong ra, bên trong là làn da của một người khác. Anh định hô to để bảo vệ phát giác, nhưng chưa kịp báo động đã ăn gãy vào ót, đầu ê ẩm, choáng váng, cả người tê dại, vô lực ngã đập mặt xuống đất.

...

Đạm Dư tức giận đập tay lên bàn: Cái đám khốn nạn đó muốn gì?

Quản gia Lý cúi đầu, run rẩy: Chúng... chúng... ta... có cần công khai... tiểu thư thật... đang...

Ông muốn nhà họ Mao biết chuyện à? Hai mươi năm qua việc chúng nó muốn làm hại con bé Đạm Đan Thanh đã chết, ông lẽ nào bị mù mà không thấy? Nếu giờ chúng nó biết Thanh Thanh của tôi lớn lên xinh đẹp, khỏe mạnh. Ông nghĩ tương lai tôi không còn, ai bảo vệ cho nó? Ông à? Hay một lũ ăn bám vô dụng ngoài kia?

Khuôn mặt Đạm Dư đỏ bừng, ông ta bóp nát tờ giấy xét nghiệm ADN từ thành phố Ánh Sáng gửi đến vì kết quả trên đó...

Hãy điều tra thông tin về con bé Vũ Á này. Nước Đại Hưng? Nữ hoàng sắc đẹp? Thật sự đã hai mươi ư? Khuôn mặt của cô gái tên Vũ Á còn rất non dại, nhưng thân thể đầy đặn khiến ông ta thích thú. Tuy nhiên, cặp mắt, chiếc mũi, đôi môi... hình như rất giống Đạm Dư và một người...

Mao Mễ Nhược, hãy điều tra về người này trước, hiện giờ bà ta đang ở đâu?

Đây không phải là em gái bị điên của Mao Dẫn Tư ư? Quản gia Lý vừa nhận lệnh, vừa lẩm bẩm. Mao Gia nổi danh kín tiếng và thâm hiểm, chưa từng có ai dây vào mà toàn mạng như Đạm Dư. Nhưng vợ, con trai và con dâu của ông ta đã phải nhận lấy kết quả không tốt thay cho cha mình. Và nhà họ Mao ấy, thế sẽ lóc da tất thấy người mà Đạm Dư yêu thương... hai mươi năm qua Đạm Dư che giấu tung tích của Đạm Đan Thanh thật cũng vì nguyên do tàn khốc này.

...

Vô Ưu buồn chán xích lại gần Bá Vương Chi Bảo: Kể cho tôi nghe về hảo hữu của Bá Dương đi.

Em thật sự tò mò mối quan hệ đó lắm à? Bá Vương Chi Bảo đang chăm chú tập tành gọt trái cây, ánh mắt không buồn liếc Vô Ưu một cái.

Ồ hờ! Rất tò mò luôn. Mao Dẫn Tư ấy là người như thế nào? Cảm thấy Bá Vương Chi Bảo không quan tâm lời cô nói. Vô Ưu tức giận giật lấy con dao từ tay anh: Đó là người như thế nào mà khiến Bá Dương đến lúc chết vẫn gọi tên?

Bá Vương Chi Bảo nghiêm túc gỡ con dao trên tay Vô Ưu, chậm rãi thốt ra từng chữ: Nếu da thịt em nhăn nheo một chút, hai người quả thật có nét rất giống nhau. Đôi mắt anh nhìn khắp khuôn mặt cô, tỉ mỉ xem xét từng đường nét, rồi lại hờ hững quay lại với công việc gọt trái cây. Đại khái Bá Vương Chi Bảo là đang muốn tránh né câu hỏi của Vô Ưu.

Người đàn bà mà Bá Dương yêu không phải mẹ anh. Người đàn bà đã cướp mất tâm tư Bá Dương, đoạt luôn tình yêu thương dành cho anh chính là Mao Dẫn Tư. Đối với Bá Vương Chi Bảo, bà ta chẳng khác nào một con hồ ly kiêu ngạo xấu xí.

Bạn đang đọc truyện *Cường Giam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

